

Idő (2021)

A történet egy idillinek látszó nyaralással kezdődik, amin egy két kisgyermekes család is részt vesz. Mindenki hatalmas kalandnak éli meg a lehetőséget, hogy egy különleges magánpartra mehet kikapcsolódni, így izgatottan indulnak útnak egy, az alkalomra kibérelt busszal. Azonban nem kell sok időt a parton tölteniük, hogy észrevegyék, valami nincs rendben.

Az utasok látványosan, természetellenesen gyorsan kezdenek öregedni, valamint betegségeik lefolyása is hihetetlen mód felgyorsul. A túlélés érdekében a család próbál összetartani, ám ez koránt sem olyan egyszerű. Kis csoportjuk tagjait apránként tizedeli a rejtélyes jelenség, menekülésre, kiútra pedig semmi esély.

Frederik Peeters és Pierre Oscar Lévy Sandcastle (Homokvár) című kisregényének ötletét jó érzéssel adaptálták a képernyőre. A történetet nem bonyolítják túl párhuzamos szálakkal, mindig tudjuk, éppen melyik „életszakaszban” vannak a szereplők.

A történet izgalmas és csavaros végkimenetellel zárul, ahol nincsenek elvarratlan szálak, vagy megválaszolatlan kérdések. Legjobban úgy lehetne leírni, mintha az Idő (2021) a Kék lagúna (1980) és a Viharsziget (2010) szerelemgyereke lenne.

Ajánlom azoknak, akik szeretik a hátborzongató filmeket és a pszichológiát, mert mindkettőből jócskán akad ebben az alkotásban. A halálesetek miatt gyermekeknek egyáltalán nem ajánlott.